

Sygn. akt VI GC 179/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **J. K.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.**

o zapłatę

oddala powództwo;

zasądza od powoda J. K. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 3 600 złotych (trzy tysiące sześćset złotych) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu;

kosztami procesu w pozostałym zakresie obciążyć powoda J. K. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 179/23

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 06 września 2022 roku powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 12 300 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 11 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania za zużyte lub zniszczone przez pozwanego materiały budowlane i ogrodzenie z płyt trójwarstwowych 3S (w piśmie z datą w nagłówku „dnia 28 września 2022 roku” (data prezentaty: 2023-03-29, k. 72 akt) powód sprecyzował, że kwota ta stanowiła refakturę kosztów zakupu 33 płyt) oraz kwoty 318,66 złotych – tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790), a także kosztów procesu.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. domagał się oddalenia powództwa wskazując, że powód pozostawił na placu budowy używane płyty budowlane, które użyczył pozwanemu, jednakże nieodpłatnie oraz zaprzeczył, jakoby te użyczone płyty zużył lub zniszczył podnosząc, że były one płytami już używanymi i pozwany po ich wykorzystaniu pozostawił je na budowie w celu odebrania ich przez powoda, jak też że nie uzgadniał z powodem, że ten będzie uprawniony do domagania się w zamian za korzystanie z płyt używanych 100% ceny nieużywanych płyt. Pozwany zaprzeczył także, że płyty opisane w fakturze dołączonej do pozwu były tymi płytami, jakie udostępnił pozwanej w ramach umowy użyczenia oraz wskazał także, że skoro strony łączyła

umowa nieodpłatna, to nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790).

W piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 05 maja 2023 roku” (data prezentaty: 2023-05-09, k. 96 akt) pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. oświadczył, że kwestionuje również cenę jednostkową płyt wskazaną w fakturze numer (...).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 września 2018 roku J. K. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. umowę najmu płyt szalunkowych systemu P. – trójwarstwowych, 3-S okutych o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm na potrzeby budowy w J. G..

faktura numer (...) – k. 18 akt

Na mocy umowy z dnia 24 maja 2019 roku o wykonanie prac budowlanych numer (...) / (...) zawartej z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w G. (inwestorem) J. K. był generalnym wykonawcą prac budowlanych polegających na wykonaniu sześciu budynków mieszkalnych jednorodzinnych wolnostojących o dwóch lokalach mieszkalnych wraz ze wskazanymi instalacjami na osiedlu (...) w J. G.. J. K. pełnił tam również funkcję kierownika budowy.

Rozpoczęcie inwestycji zaplanowano na dzień 27 maja 2019 roku.

Przedstawicielem J. K. do spraw organizacyjnych na tej budowie był Z. B..

umowa – k. 14-16 akt, zeznania świadka Z. B. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:13-00:28:44), zeznania powoda J. K. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:29:00-00:48:12)

W tym samym czasie J. K. prowadził również inne budowy, w tym w P. w związku z rozbiórką budynku i w G. w związku z remontem zabytkowej elewacji budynku Uniwersytetu (...). Do wykonywania tych prac nie wykorzystywał płyt szalunkowych.

zeznania powoda J. K. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:29:00-00:48:12)

Do wykonywania prac na osiedlu (...) w J. G. J. K. wykorzystywał płyty szalunkowe systemu P.. Płyt tych było około 100 i były one wypożyczone od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

Po wykonaniu swojego zakresu prac, J. K. wykonanie wieńców jednego z budynków na osiedlu (...) powierzył swojemu podwykonawcy – (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G..

(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zapytał J. K., czy może przy wykonywaniu swoich prac korzystać z jego szalunków. J. K. zgodził się na to, strony nie uzgadniały żadnego wynagrodzenia z tego tytułu.

W momencie jak pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. zaczęli korzystać z płyt szalunkowych, ani J. K. ani Z. B. nie sporządzili protokołów przekazania i dokumentacji zdjęciowej płyt. W tym czasie P. W., który pełnił funkcję koordynatora prac na budowie zauważył, że pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wykorzystują około 25-30 płyt szalunkowych należących do J. K., więc zapytał ich o to, czy mają jego zgodę uzyskując odpowiedź twierdzącą. Nadto P. W. zauważył wówczas, że płyty szalunkowe, z których pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. korzystali są ogólnie zniszczone, a część z nich nie miała także okuć.

Pracownicy (...)spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. przy szalowaniu przewiercili część użytkowanych płyt. Nie cięli ich jednakże, ani nie zdejmowali okuć.

Po wykonaniu swoich prac pracownicy (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. poukładali płyty szalunkowe w stos. Ani J. K. ani Z. B. nie sporządzili wówczas protokołów zwrotu i dokumentacji zdjęciowej płyt, a po kilku dniach pracownicy J. K. zabrali złożone płyty i wywieźli je.

P. W. sporządził dokumentację fotograficzną zwróconych płyt oraz faktu ich odbioru przez J. K..

zeznania świadka M. J. – protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2023 roku – k. 104-105v akt, zeznania świadka P. W. – protokół rozprawy z dnia 16 sierpnia 2023 roku – k. 104-105v akt, zeznania świadka Z. B. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:13-00:28:44), zeznania powoda J. K. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:29:00-00:48:12)

Po zakończeniu wszystkich prac J. K. zwrócił płyty szalunkowe. (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na budowie na bieżąco dokonywał oceny stanu płyt szalunkowych i nie odebrał około 30 sztuk, które były przecięte i nie miały okuć.

zeznania świadka Z. B. – protokół rozprawy z dnia 13 września 2023 roku – k. 118-121 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:13-00:28:44)

W dniu 16 marca 2020 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawił J. K. fakturę numer (...), w tym m. in. na kwotę 12 306,89 złotych brutto za zniszczenie 33 sztuk płyt trójwarstwowych, 3 – S okutych, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm po cenie w kwocie 303,20 złotych netto za sztukę wskazując, że rozliczenie dotyczy umowy z dnia 14 września 2018 roku zmienionej aneksem numer (...) z dnia 31 grudnia 2018 roku, budowa: J..

faktura – k. 18 akt

W dniu 06 kwietnia 2020 roku J. K. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. fakturę numer (...) na kwotę 12 300 złotych brutto, z terminem zapłaty do dnia 10 kwietnia 2020 roku – za zniszczenie płyt szalunkowych na budowie osiedla (...) w J. G..

faktura – k. 17 akt

W dniu 14 kwietnia 2020 roku J. K. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do uprzątnięcia placu budowy i odtworzenia ogrodzenia placu budowy do dnia 15 kwietnia 2020 roku. W tym samym dniu wezwał również (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 12 300 złotych tytułem faktury numer (...).

pismo – k. 28 akt, wezwanie do zapłaty – k. 29 akt

W dniu 30 grudnia 2020 roku J. K. wezwał (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. do zapłaty kwoty 12 300 złotych tytułem faktury numer (...), jednakże bezskutecznie.

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania – k. 30, 31 akt

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w sprawie niniejszej Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron, aczkolwiek jedynie w takim zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, a także na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, co do których Sąd nie doszukał się żadnych okoliczności mogących wzbudzać wątpliwości co do ich wiarygodności, w szczególności śladów ich przerobienia,

podrobienia, czy innej ingerencji. Z tego względu, w ramach swobodnej oceny dowodów, Sąd uznał, że wskazane powyżej dokumenty mogą stanowić wiarygodne dowody w niniejszej sprawie.

Sąd nie oparł się jednakże na przedłożonych przez powoda wydrukach fotografii (k. 19-27 akt) w zakresie, w jakim stanowią one miały dowód na fakty wskazane szczegółowo na karcie 2v akt w punkcie 3 pozwu, w tym w szczególności na fakt: „(...) zużycia na własne potrzeby lub/i zniszczenie przez pozwanego materiałów budowlanych i ogrodzenia pozostawionych przez powoda” mając na uwadze, że wydruki fotografii znajdujące się na kartach 22-27 akt przedstawiały materiały budowlane – cegły, siatki, zaprawy murarskie, które nie były przedmiotem niniejszego procesu, zaś wydruki fotografii znajdujące się na kartach 19-21 akt przedstawiały bliżej nieokreślone deski, co do których żaden ze świadków nie potwierdził, że przedstawiają one płyty szalunkowe, w tym będące przedmiotem użyczenia oraz wskazane w fakturze numer (...) (tj. trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm). W tej sytuacji przedmiotowe wydruki fotografii w żadnej mierze nie mogły stanowić dowodu na stan płyt szalunkowych użytych przez powoda, a pozostawionych przez pozwanego po zakończeniu korzystania z nich, skoro nie wiadomo, jakie materiały przedstawiają, w tym czy są na nich płyty szalunkowe, a jeżeli tak – jakie (czy trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm).

Sąd miał także na uwadze, że zeznania świadków odnośnie do rodzaju płyt szalunkowych były niezwykle lakoniczne, świadkowie potwierdzali wprawdzie, że pozwany korzystał z okutych płyt szalunkowych systemu P., niemniej jednak nie byli w stanie podać żadnych szczegółów dotyczących wymiarów tych płyt, czy ich typu. W tej zaś sytuacji, kiedy to pozwany zaprzeczał, aby płyty opisane w fakturze o numerze (...) (tj. trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm) były tymi płytami, które użyczono pozwanemu, a jednocześnie powód nie wykazał tej okoliczności, jak też pozostałych okoliczności warunkujących odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego (o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia) za pomocą innych uznanych przez Sąd za wiarygodne dowodów, zbędne stało się przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, w tym na fakt ustalenia rynkowej ceny jednostkowej takiej płyty, o czym Sąd postanowił na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Jakkolwiek powód reprezentowany w toku postępowania, w tym w czasie powyższego posiedzenia, przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył na powyższą czynność procesową Sądu zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c., niemniej jednak zwrócić należy uwagę, że w orzecznictwie wskazuje się, że zachowanie uprawnienia do powoływania się na uchybienia przepisom postępowania w toku postępowania odwoławczego wymaga – poza dochowaniem terminu zgłoszenia zastrzeżenia, co w niniejszej sprawie miało miejsce – także wskazania spostrzeżonego przez stronę uchybienia z wyczerpującym przytoczeniem naruszonych przepisów postępowania, a co w niniejszej sprawie nie miało miejsca (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 sierpnia 2006 roku, sygn. akt V CSK 237/06, czy z dnia 07 listopada 2013 roku, sygn. akt V CSK 544/12).

Podkreślić raz jeszcze należy, że powód nie zdołał wykazać, że użyczone pozwanemu płyty szalunkowe to płyty trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm, a więc te wskazane w fakturze numer (...). Zasygnalizować także należy, że z uznanych za wiarygodne zeznań świadka P. W. wyraźnie wynikało, że pozwany korzystał z około 25-30 sztuk płyt szalunkowych, przy czym jakkolwiek pozwany przewiercał je, w momencie użyczenia pozwanemu były już one zniszczone i pozbawione okuć, zaś powód nie wykazał, że przewiercenie było wyłączną przyczyną odmowy ich przyjęcia przez wynajmującego i gdyby nie ono – płyty zostałyby przez niego (wynajmującego) przyjęte, a powód nie musiałby płacić ich wartości wynajmującemu, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Ustalając stan faktyczny i dokonując rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie Sąd oparł się również na zeznaniach świadków: M. J., P. W. i Z. B. oraz na zeznaniach powoda J. K. – w poniżej wskazanym zakresie.

Odnosząc się do zeznań świadka M. J., to Sąd oparł się na jego zeznaniach w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że podwykonawca powoda, tj. pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., przy wykonywaniu szalunków jednego z budynków korzystał z płyt szalunkowych systemu P. wynajętych przez powoda od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., świadek nie posiadał jednakże żadnej wiedzy na temat uzgodnień

stron co do zasad korzystania przez pozwanego z tych płyt, stanu tych płyt, jak też nie potwierdził ich na okazanych mu wydrukach fotografii znajdujących się na kartach 19-27 akt.

Odnosnie do zeznań świadka P. W., to Sąd uznał je za wiarygodne w całości i oparł się na nich w szczególności w zakresie, w jakim świadek zeznał, że jak zauważył, że pozwany używa płyt szalunkowych powoda, zapytał go o to i uzyskał odpowiedź, że zostało to uzgodnione z powodem. Jakkolwiek świadek nie miał wiedzy na temat szczegółów tego porozumienia, niemniej jednak jak wynikało z zeznań powoda – miało być to nieodpłatne używanie, co pozwalało na uznanie, że strony połączyła umowa użyczenia. Świadek zeznał również, że widział jak podczas korzystania z tych płyt szalunkowych pozwany wprawdzie przewiercał je, niemniej jednak nie stwierdził, by pozwany uszkadzał je w inny sposób (ciął bądź pozbawiał okuć), przy czym – co istotne – świadek wskazał, że płyty te już przed przekazaniem ich pozwanemu były zniszczone, a niektóre uszkodzone i pozbawione okuć, co świadek stwierdził naocznie. Świadek zeznał także, że pozwany korzystał z około 25-30 płyt, a po zakończeniu korzystania z nich – złożył płyty w stos i po kilku dniach zostały one zabrane przez powoda, a co świadek udokumentował sporządzając fotografie i okazując je w czasie składanych zeznań. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek na okazanych z akt wydrukach fotografii przedłożonych przez powoda nie rozpoznał płyt mających być przedmiotem umowy łączącej strony.

Odnosząc się natomiast do zeznań świadka Z. B., to jakkolwiek Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazał, że powód wypożyczył od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. około 100 płyt szalunkowych, niemniej jednak nie dał wiary jego zeznaniom, że pozwany mógł korzystać i korzystał ze wszystkich tych płyt, jak wynika bowiem z zeznań świadka P. W., który interesował się z racji pełnionej funkcji kwestią legalności korzystania z nich przez pozwanego – pozwany korzystał jedynie z około 25-30 płyt szalunkowych. Nadto nie znajdują potwierdzenia w innych dowodach (poza zeznaniami samego powoda) zeznania świadka, że płyty szalunkowe użyczone pozwanemu były nieuszkodzone i w dobrym stanie, a zostały zwrócone uszkodzone i bez okuć, stoi to w sprzeczności z zeznaniami świadka P. W., który wyraźnie wskazał, że wprawdzie widział jak w czasie używania pozwany przewiercił płyty, ale ich nie ciął ani nie uszkadzał okuć, przy czym płyty te już przed przekazaniem ich pozwanemu były zniszczone, a niektóre uszkodzone i pozbawione okuć. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że świadek Z. B. był brygadzystą powoda na budowie, zajmował się sprawami organizacyjnymi i wydawał pozwanemu płyty szalunkowe – jak zeznawali świadkowie – dość drogie materiały budowlane, wobec czego nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego pozostaje, że nie sporządził on jakoby z tej przyczyny, że powód tego nie wymagał – jakiegokolwiek protokołu i dokumentacji fotograficznej z momentu przekazania pozwanemu i zwrotu przez niego płyt szalunkowych. Oczywistym jest bowiem, że w takiej sytuacji dokumentacja ta pozostanie w istocie jednym z niewielu obiektywnych dowodów wskazując na liczbę i stan materiałów w momencie ich przekazania i zwrotu, tym bardziej, że jak zeznał świadek – jeszcze przed ich zwrotem powodowi – informował samego powoda, jakoby pozwany uszkodził płyty. Nie znajduje oparcia w zasadach logiki więc postępowanie świadka, który w takiej sytuacji nie sporządza jakiegokolwiek dokumentacji na tę okoliczność.

W tym miejscu wskazać należy, że oceniając wiarygodność zeznań świadka Z. B. Sąd miał na uwadze, że świadek – jak wskazał – współpracuje z powodem od około 20 lat i na spornej inwestycji zajmował się w imieniu powoda sprawami organizacyjnymi, w tym związanymi z użyczeniem płyt szalunkowych pozwanemu, a zatem niewątpliwie był zainteresowany w korzystnym dla powoda rozstrzygnięciu sprawy, co samo w sobie oczywiście nie dyskredytuje zeznań takiego świadka, o ile nie budzą one wątpliwości Sądu i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, co w powyżej omówionym zakresie nie miało miejsca.

Oceniając natomiast zeznania powoda J. K., to Sąd oparł się na nich ustalając, że powód przekazał pozwanemu płyty do używania nieodpłatnie. Jakkolwiek znajduje potwierdzenie w materiale sprawy, że niektóre z tych płyt zostały podziurawione (przewiercone) przez pozwanego, niemniej jednak żaden dowód w sprawie nie potwierdza, że były one pocięte i pozbawione przez to okuć, jak też że wynajmujący odmówił odbioru płyt (w liczbie 33) z powodu ich podziurawienia. Sąd nie dał wiary powodowi, że powód zwrócił na nieprawidłowe korzystanie z płyt pozwanemu uwagę, a ten zgodził się za nie zapłacić, w tym cenę rynkową płyt, nie znajduje to bowiem jakiegokolwiek oparcia w przeprowadzonych dowodach. Co więcej, Sąd miał na uwadze, że niniejsza sprawa była rozpoznawana zgodnie z

przepisami o odrębnym postępowaniu w sprawach gospodarczych, zgodnie zaś z treścią art. 458¹¹ k.p.c. czynność strony, w szczególności oświadczenie woli lub wiedzy, z którą prawo łączy nabycie, utratę lub zmianę uprawnienia strony w zakresie danego stosunku prawnego, może być wykazana tylko dokumentem, o którym mowa w art. 77³ k.c., chyba że strona wykaże, że nie może przedstawić dokumentu z przyczyn od niej niezależnych. W niniejszej sprawie okoliczności takie nie wystąpiły, powód nawet nie podjął próby wykazania, by były jakiegokolwiek przeszkody ku temu, by uzgodnienia stron w tym zakresie przybrały wskazaną powyżej formę. W tej sytuacji dowód z przesłuchania powoda był niewystarczający dla uznania, że pozwany uznał roszczenie powoda o zapłatę dochodzonej pozwem kwoty, tym bardziej, że pozwany w sprzecznie od nakazu zapłaty wprost kwestionował, aby zobowiązany był do zapłaty ceny za nowe płyty szalunkowe, skoro użyzono mu używane.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. pominął dowód z przesłuchania pozwanego, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania pozwanego mimo prawidłowego wezwania nie stały się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód J. K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwoty 12 300 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 11 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem odszkodowania za zużyte lub zniszczone przez pozwanego płyty trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm (kwota ta stanowiła refakturę kosztów zakupu 33 płyt) oraz kwoty 318,66 złotych – tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790), a także kosztów procesu.

Kwestionując żądanie pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. podnosił, że powód pozostawił na placu budowy używane płyty szalunkowe, które użył pozwanemu, jednakże nieodpłatnie oraz zaprzeczył, jakoby te używane płyty zużył lub zniszczył wskazując, że były one płytami już używanymi i pozwany po ich wykorzystaniu pozostawił je na budowie w celu odebrania ich przez powoda. Pozwany zaprzeczył także, że płyty opisane w fakturze numer (...) dołączonej do pozwu były tymi płytami, jakie udostępniono pozwanemu w ramach umowy użyczenia, zakwestionował cenę jednostkową za te płyty oraz wskazał także, że skoro strony łączyła umowa nieodpłatna, to nie znajduje zastosowania ustawa z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790).

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Podzielając wnioski wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku (sygn. akt II PR 313/69) wskazać należy, że to na powodzie spoczywał zatem ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

A zatem w okolicznościach niniejszej sprawy – mając na uwadze treść podniesionych przez pozwanego zarzutów – to na powodzie J. K. spoczywał obowiązek wykazania, że strony niniejszego procesu zawarły umowę, której przedmiotem było używanie przez pozwanego płyt szalunkowych – trójwarstwowych, 3 – S okutych, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm i że pozwany zwrócił powodowi po zakończeniu umowy 33 sztuki takich płyt zniszczonych lub uszkodzonych, a co było przyczyną nieprzyjęcia ich przez wynajmującego od powoda i rodziło po jego stronie obowiązek zapłaty wynajmującemu kwoty 12 300 złotych, jak też związku przyczynowego między zniszczeniem lub uszkodzeniem płyt przez pozwanego a wysokością szkody.

W ocenie Sądu pozwany obowiązkowi w powyższym zakresie nie sprostał.

Analiza przeprowadzonych w sprawie dowodów pozwalała na ustalenie, że strony łączyła umowa użyczenia płyt szalunkowych. Zgodnie bowiem z treścią art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy. Jak wynikało zaś z przeprowadzonych w sprawie dowodów, powód zgodził się, aby pozwany korzystał z płyt szalunkowych wypożyczonych przez niego (tj. powoda) z (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. na czas niezbędny do wykonania szalunków wieńców na jednym z budynków, zaś nieodpłatny charakter tej umowy potwierdził w swoich zeznaniach sam powód. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że jakkolwiek ogólnie określony przedmiot umowy – płyty szalunkowe systemu P. – nie był sporny w sprawie, niemniej jednak pozwany zaprzeczał, aby płyty szalunkowe opisane w fakturze numer (...) (k. 18 akt) wystawionej powodowi przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., tj. płyty szalunkowe trójwarstwowe, 3 – S okute, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm – były tymi płytami, jakie udostępniono pozwanemu w ramach umowy użyczenia. Poza zeznaniami świadka Z. B., który wskazywał na przybliżoną wielkość tychże płyt, okoliczności, że ten właśnie rodzaj płyt, w tym w zakresie ich typu i wielkości, był przedmiotem użyczenia, nie znalazł potwierdzenia w jakimkolwiek obiektywnym i uznanym za wiarygodny dowodzie. W szczególności pozostali świadkowie zeznawali odnośnie do tej okoliczności lakonicznie, rodzaju płyt nie sposób także wywieść z przedłożonych przez powoda wydruków fotografii (k. 19-27 akt), skoro świadkowie nie rozpoznali na nich żadnych płyt szalunkowych, a jedynie inne materiały budowlane i płyty z desek. Nadto zwrócić uwagę należy również na to, że z treści faktury numer (...), w której obciążono powoda za zniszczenie płyt trójwarstwowych, 3 – S okutych, o wymiarach 21 mm x 500 mm x 2 500 mm, w liczbie 33 sztuk – wynikało, że rozliczenie w tym zakresie dotyczyło umowy między stronami, tj. powodem a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., zawartej w dniu 14 września 2018 roku (wraz z aneksem numer (...) z dnia 31 grudnia 2018 roku) z miejscem budowy w J. G.. Tymczasem jakkolwiek sporna budowa osiedla (...) była prowadzona w J. G., niemniej jednak była realizowana przez powoda na podstawie umowy z maja 2019 roku. Trudno więc uznać, że powód jeszcze w 2018 roku wynajął płyty szalunkowe do wykonania spornej budowy, skoro umowę o jej wykonanie zawarł dopiero kilka miesięcy później. Nie sposób więc wykluczyć, że wskazane w fakturze numer (...) płyty szalunkowe zostały wynajęte na potrzeby innej inwestycji i nie ten typ płyt szalunkowych był przedmiotem spornej umowy użyczenia. Skoro pozwany temu przeczył, rolę powoda było przejawienie inicjatywy dowodowej w wykazaniu, że również na budowie spornego osiedla w 2020 roku wykorzystywano ten rodzaj płyt szalunkowych przedstawiając np. protokół odbioru tychże płyt przez wynajmującego, jak wynikało bowiem z zeznań świadka Z. B. – pracownik wynajmującego miał je odbierać bezpośrednio z budowy i weryfikować wówczas ich stan, zaś „musiały być jakieś protokoły, ale o tym wie już powód”. Nadto wskazać należy, że Sąd dał wiarę powodowi, że nie zezwalał pozwanemu na uszkodzenie, czy zniszczenie płyt, tylko na korzystanie z nich w celu, do jakiego zostały przeznaczone. Nie było przy tym wątpliwości, że zgodnie z art. 718 § 1 k.c. po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu rzecz w stanie niepogorszonym, jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania. Biorący w użyczenie nie ponosi więc odpowiedzialności za zużycie rzeczy wynikające z jej normalnego używania, a użyczający oddając rzecz biorącemu musi zdawać sobie sprawę z tego, że będzie ona ulegać zużyciu i godzi się z tym faktem. Zachowanie komodatariusza naruszające przepis art. 718 k.c. polegające zarówno na zwłoce w zwrocie przedmiotu użyczenia, jak i na jego zwrocie w stanie pogorszonym ponad stan wynikający ze zużycia będącego następstwem prawidłowego używania, powoduje powstanie po jego stronie obowiązku naprawienia wynikłej z tego po stronie użyczającego szkody (tak. Z. Gawlik, w: A. Kidyba, Komentarz do kodeksu cywilnego, t. 3, cz. 2, 2014, s. 685). Ponieważ przypadki takie stanowią nienależyte wykonanie obowiązków biorącego wynikających z umowy użyczenia, jego (komodatariusza, tu: pozwanego) odpowiedzialność względem użyczającego jest odpowiedzialnością kontraktową ponoszona na podstawie art. 471 k.c. Konieczne jest zatem wykazanie przez użyczającego (tu: powoda) przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej komodatariusza (tu: pozwanego) w postaci nienależytego wykonania zobowiązania (tu: zwrot przedmiotu użyczenia w stanie pogorszonym), wysokości poniesionej szkody, jak i związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem zobowiązania a poniesioną szkodą.

Niesporne w sprawie było, że pozwany wykorzystywał płyty użyczone mu przez powoda do wykonania szalunków wieńców na jednym z budowanych domów na osiedlu (...). Z zeznań świadka P. W. wynikało także, że w czasie tych

prac pozwany płyty te przewiercał, co wprawdzie ułatwiało mu wykonywanie pracy, a czego – w ocenie Sądu – nie można uznać za mieszczące się „w normalnym użytkowaniu”, świadek nie stwierdził jednak przy tym, aby były one przez pozwanego w inny sposób niszczone, także poprzez przecinanie i pozbawianie okuć. Z zeznań tego świadka wynikało jednak również i to, że płyty użyczone pozwanemu, tj. w liczbie około 25-30 sztuk, były już w momencie, jak zaczął z nich korzystać pozwany, zniszczone, na co wskazywał ogólny stan płyt i uszkodzenia (nie miały okuć). W tej sytuacji uznać należy, że powód przekazał pozwanemu do używania płyty niepełnowartościowe (ogólnie zniszczone i pozbawione okuć) i nawet gdyby uznać, że ich przewiercenie przez pozwanego przyczyniło się do pogorszenia ich stanu, to niezasadne byłoby żądanie obciążenia pozwanego kosztem zakupu płyt pełnowartościowych. Ewentualne zaś ustalenie, jaka była wartość płyt szalunkowych w momencie ich przekazania pozwanemu oraz w jakim zakresie i czy w ogóle zachowanie pozwanego spowodowało spadek wartości użyczonych mu płyt, wymagało wiadomości specjalnych, na tę okoliczność zaś powód reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie zawnioskował żadnego dowodu (złożony (i zmodyfikowany na rozprawie w dniu 13 września 2023 roku) wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego dotyczył ustalenia wynagrodzenia należnego powodowi za 33 sztuki zniszczonych płyt wskazanych w fakturze numer (...), po ustaleniu rynkowej ceny jednostkowej płyty, o jakiej mowa w tej fakturze).

Nadto Sąd miał na uwadze, że powód nie wykazał, że uszkodzenie (zniszczenie) przez pozwanego poprzez przewiercenie dotyczyło 33 sztuk płyt wcześniej przez powoda nieuszkodzonych ani tego, że nieprzyjęcie płyt przez wynajmującego było spowodowane wyłącznie uszkodzeniem, za które odpowiadał pozwany i gdyby nie to uszkodzenie, płyty zostałyby odebrane. Powód nie przedłożył żadnych dowodów wskazujących na to, z jakiej przyczyny wynajmujący odmówił odbioru płyt, a zwrócić należy uwagę, że świadek Z. B. wskazał, że wynajmujący nie odebrał płyt, które nie miały okuć (k. 119 akt). Nie sposób więc wykluczyć, że mimo uszkodzeń, za które w ocenie Sądu, odpowiada pozwany (przedziurawienie), wynajmujący płyty te odebrał albo nie odebrał ich, ale nie z uwagi na przedziurawienia, tylko z uwagi na uszkodzenia, za które odpowiadał powód (brak okuć istniejący już w momencie przekazania płyt pozwanemu, co stwierdził świadek P. W.). Tylko bowiem w sytuacji wykazania przez powoda, że wyłączną przyczyną odmowy odbioru płyt szalunkowych przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. były uszkodzenia, za które odpowiedzialność ponosił pozwany (przedziurawienie), aktualizowałby się po stronie pozwanego obowiązek zapłaty odszkodowania obejmującego cenę rynkową, po jakiej powód zobowiązany był odkupić płyty wynajmującemu. Okoliczności tych powód jednakże nie wykazał. Na marginesie wskazać także należy, że powód nie zdołał wykazać również, że pogorszenie przedmiotu użyczenia dotyczyło 33 sztuk. Z uznanych za wiarygodne zeznań świadka P. W. wynikało, że pozwany korzystał tylko z około 25-30 sztuk płyt, powód zaś nie zadbał o to, by udokumentować nie tylko ich stan w momencie przekazania do używania, jak i w momencie zwrotu, ale także ich liczbę, wszelkie zaś zaniedbania w tym zakresie obciążają powoda, jako tego, który po myśli art. 6 k.c. winien był wykazać, jakie płyty (jakiego rodzaju), w jakiej liczbie i w jakim stanie przekazał pozwanemu oraz w jakim stanie i w jakiej liczbie płyty te zostały mu zwrócone, jak też że wyłączną przyczyną odmowy ich przyjęcia przez wynajmującego były uszkodzenia spowodowane przez pozwanego. Tymczasem w niniejszej sprawie nie sposób ustalić, jakie płyty szalunkowe (co do rodzaju, wielkości i typu) i w jakiej liczbie zostały pozwanemu przekazane, ani też że wynajmujący nie przyjął ich zwrotu od powoda z uwagi na przedziurawienie. Przedłożone w sprawie dowody pozwoliły bowiem jedynie na ustalenie, że płyty szalunkowe w momencie ich przekazania pozwanemu były zniszczone i uszkodzone, zaś pozwany – niewątpliwie pogorszył ich stan przewiercając je. Wobec zaś powyższego w ocenie Sądu mając na uwadze niewykazanie przez powoda przesłanek odpowiedzialności pozwanego, zbędne było ustalanie przez biegłego sądowego rynkowej ceny jednostkowej płyty. Wartość ta nie miała bowiem znaczenia także i z tego powodu, że powód przekazał pozwanemu płyty niepełnowartościowe, a nie wykazał, w jaki sposób zachowanie pozwanego wpłynęło na pomniejszenie ich wartości, stąd też (przy spełnieniu innych przesłanek, co jednak nie miało w sprawie miejsca) nie byłoby podstaw do obciążenia pozwanego obowiązkiem zapłaty ceny za płytę w pełni wartościową, bo takie nie były przedmiotem użyczenia (brak wykazania przez powoda związku przyczynowego między nienależytym wykonaniem umowy – zwrotem płyt szalunkowych w stanie pogorszonym aniżeli wynikający z normalnego prawidłowego użytkowania – w stosunku do stanu z momentu ich przekazania a wysokością poniesionej szkody stanowiącej iloczyn liczby 33 sztuk i rynkowej ceny jednostkowej nowej w pełni wartościowej płyty). Z przeprowadzonych i uznanych za wiarygodne dowodów wynikało bowiem, że powód przekazał pozwanemu do używania płyty szalunkowe już przez niego ogólnie zniszczone i uszkodzone, w tym poprzez brak okuć, na co wskazał świadek P. W., a co stanowiło

przyczynę odmowy ich odbioru, na co wskazał świadek Z. B., a co na marginesie – tłumaczyłoby także – mając na uwadze doświadczenie życiowe i wynikające z innych rozpoznawanych przez Sąd spraw – niespotykane właściwie w stosunkach gospodarczych w pracach budowlanych nieodpłatne i w zasadzie poza jakąkolwiek kontrolą ich liczby i stanu użyczenie przez powoda tak wartościowych materiałów budowlanych, co do których powód ponosił koszty ich wynajęcia i odpowiedzialność za ich stan wobec wynajmującego.

Nadto wskazać należy, że powód nie wykazał również zasadności domagania się kwoty 12 300 złotych jako kwoty brutto, nie przedłożył on bowiem żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że nie jest on płatnikiem podatku od towarów i usług, wobec czego nie jest on uprawniony do obniżenia należnego podatku vat o jakąkolwiek część kwoty podatku naliczonego.

Wobec zaś ustalenia, że strony łączyła umowa użyczenia, a więc umowa mająca charakter nieodpłatny, brak byłoby również podstaw do zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, jak i kwoty 318,66 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w oparciu o ustawę z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790). Zgodnie bowiem z art. 4 tejże ustawy ma ona zastosowanie do transakcji handlowej, czyli umowy, której przedmiotem jest odpłatna odstawa towarów lub odpłatne świadczenie usług.

Mając na względzie całokształt powyższych rozważań i uznając żądanie powoda z przyczyn omówionych powyżej za niezasadne w całości Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 710 k.c. w zw. z art. 718 k.c. w zw. z art. 471 k.c. w zw. z art. 4, art. 7 i art. art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 roku, poz. 1790) w zw. z art. 6 k.c. a contrario powództwo w całości oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanego jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez niego kosztów postępowania w kwocie 3 600 złotych (tytułem kosztów zastępstwa procesowego) wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi za okres od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty. Pozostałymi kosztami w sprawie Sąd na powyższych podstawach obciążył powoda J. K. uznając je za uiszczone (punkt trzeci wyroku). Jedynie na marginesie wskazać należy, że biorąc pod uwagę czas trwania sprawy, stopień jej zawichości i nakład pracy pełnomocnika powoda Sąd, w razie uwzględnienia powództwa, nie znalazłby żadnych podstaw do uwzględnienia wniosku powoda o przyznanie mu kosztów zastępstwa procesowego w podwyższonej wysokości (dwukrotnej wartości minimalnej stawki).

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 10 października 2023 roku